Praksis i Skolen vil kunne møde med den rette Forstaaelse af det Arbejde, de skal lede — og Energien, der er nødvendig i det daglige Livs Slid, mangler Kvinden sjældent.

Vi har hørt den Indvending mod Ansættelsen af Inspektricer, at det vilde være ydmygende for Lærerne at underordne sig en Kvindes Ledelse. Men er det ikke ydmygende for Lærere ved private Skoler at modtage Timeplan og Ordre fra disses Bestyrerinder, hvorfor skulde det da være ydmygende for Lærere ved Kommuneskolerne. Det ydmygende ligger ikke i at skulle underordne sig et andet Køn, hvad enten der er Tale om Mænds Underordning under Kvinder eller omvendt, men derimod i at skulle underordne sig Talentløsheden, hvad enten den findes hos en Mand eller en Kvinde. Og vi tvivler ikke om, at man lige saa let kan finde talentfulde Inspektricer som Inspektører.

Marie.

Derfor maa Kvindebladet „Hvad vi vil" findes i enhver oplyst Kvindes Hus.

Den første Maj.

Paa Tirsdag samles alle Arbejdere hele Verden over for at hævde Retten til normal Arbejdsdag. For hvert Aar, der gaar, bliver det mere indlysende, at Fordringen ikke alene er berettiget for Arbejderne selv, der vil vinde i Sundhed og Familielykke, men at det vil have den største Betydning for alle andre Samfundsklasser og ikke være til mindre Fordel for Arbejdsgiveren selv. En tænksom, villig og glad Arbejder er mere værd i 8 Timer end et sløvt, søvnigt, tankeløst Individ i 12—14 Timer. Et Hjem, hvor der er Friskhed, Munterhed og Tid til at tale og hygge om Børnene, bliver en Støtte for Samfundet i Stedet for et forsømt og forladt Hjem, staaende udsat for alle Vinde, medens baade Mand og Hustru er 12—14 Timer borte fra Hjemmet. Familierne bliver lykkeligere, Børnene bliver plejede, Samfundet slipper for alle de forsømte Børn. — Lad især os Kvinder være med til ikke alene den første Maj at støtte Arbejdernes Krav om normal Arbejdstid, men ikke standse, før vi har naaet Maalet. Det er at bygge Hjemmene op.

I England har Avtoriteterne indført 8 Timers Arbejdstid for offenligt Arbejde, hvorfor skal Danmark staa tilbage?

Taarnet.

Dekadencens Literatur raabes der i Kor af alle vore Dagblade. Mange Kvinder vil dømme anderledes; thi Kvinderne har mere Evne til at kende Poesien, hvor den strømmer, ogsaa før den har formet sig i bestemte Kunstværker. Der er Poesi i „Taarnet", og det er, som man indaander en højere og renere Luft, naar man gennem „Taarnet"s Vindeltrapper har naaet Udsigten.

5te Hefte indeholder værdifulde Ting. „Nutidens danske Literatur" af Johannes Jørgensen er fuld af træffende Sandheder, og Alfred Ipsens Stykke om Naturalisme og Klerikalisme kan læses atter og atter med Fornøjelse. Han slutter sin Artikel med at sige: „Som man maa lære at skelne mellem Teologi og Religion, mellem det ørkesløseste af alt ørkesløst Pindehuggeri og de dybe varme Kilder for saa at sige alt frodigt Menneskeliv, saaledes maa man ogsaa lære at skelne imellem det fulde virkelige Frisind, der udspringer af Menneskekærlighed og aabenbarer sig i Menneskeforstaaelse, og det dogmatisk-fanatiske Frihedssværmeri, der vil benytte Friheden som et Middel til at opsvinge sig til Herredømme over Aanderne."

„*Taarnet*" hæver sig ikke lidt over vort almindelige literære Niveau i Øjeblikket.

Johanne Meyer.

Bøger og Tidsskrifter.

Eroto-Religiøse Mani af Fængselspræsten S. M. Hafstrøm er udkommet paa Frøken N. Kjærs Forlag. Denne Forfatter forstaar altid at interessere sine Læsere. Han siger blandt andet, at det er aldeles fejlagtigt, naar Lægfolk tror, at Sindssygdomme, ved hvilke der findes religiøse Forestillinger, er fremkaldt ved religiøse Grublerier. Grunden til Præst Hafstrøms lille Bog er en Afhandling af Dr. Gyllis under ovenstaaende Navn. Det er dog ikke mod denne Afhandling, men snarere mod Dr. Pontoppidans „Psychiatriske Forelæsninger", hvori P. mener, at religiøse Følelser og Kønsdrift er nær beslægtede, som han vil til Livs, og han spørger — hvad det er for sanselige Religionsstiftere, vi skulde tænke paa? Moses? Jesus Kristus? den „jomfruelige" Johannes, Jakob „den retfærdige", Paulus, der har levet „ustraffelig efter Loven" o. s. v. At unge Piger føler sig hjertegrebne af deres Religionslærere, det er ganske naturligt, det samme sker lige overfor de kvindelige Lærere, der underviser i Religion; enhver, der lægger sin Personlighed og Varme i Undervisningen, vil gøre de samme Erfaringer. Der findes træffende og gode Ting i H.'s Bog, men der findes ogsaa et forbavsende bornert Syn paa Arbejderbevægelsens Organ „Socialdemokraten", og han slutter sin ellers fornuftige Bog med et Angreb paa en Artikel i samme Blad af 9. April 1890, som hedder „Hvad er Sædelighed", som han aldeles har misforstaaet. „Men", siger han, „baade det og meget mere, der præsteres af anti-kristelige Blade, vidner om syge, fortumlede Sjæle" — o. s. v.

„Moderne Verden", 14de Hefte er udkommen med talrige smukke Foraarsdragter. Anvisningerne er skrevet med en Klarhed og Knaphed i Formen, som giver Læseren Lyst til at udføre de smukke Haandarbejder.

„Bog og Naal". Aprilheftet er udkommet og indeholder blandt andet en interessant Artikel „Det første Skolelaar" af Professor Nøldeke i Leipzig.

„Sundhedsbladet" for April bringer som sædvanlig populære Artikler om Sygdomme og Midler til at bevare Sundheden.

„Kvinden og Samfundet". I Martsheftet Nr. 3 staar en særdeles interessant Artikel af Frk. K. Frederiksen om Jonas Lies „Niobe", som vi vil anbefale enhver at læse.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af **Ida Boy-Ed.**

Dette Fruentimmer med Pincenez og den slæbende Udtale — hun sagde „mæget" — var ham modbydelig.

„Naadige Frue, jeg har aldrig gjort Fordring paa at være Kavaller."

„Vor unge Ven her har mere alvorlige Bestræbelser," mente Oberstløjtnanten muntert.

„Jeg troede, at han blot var beskeden. Det er altsaa det modsatte, han er hovmodig. Saa vil jeg da gøre mig en Fornøjelse af at trække ham ud af sin Hovmods Barrikader og tvinge ham til at sige mig noget smukt."

I dette Øjeblik gik Døren, som førte fra Forhallen ind i Værelset op. En statelig lysskægget Herre kom til Syne.

„Gud være lovet," raabte Damen og rakte ham sin Haand, uden at rejse sig af sin magelige Stilling, „der kommer endnu et Menneske! De tillader: Assessor von Kallmann — Oberstløjtnant Lehsen — Doktor Moscheles."

Assessoren bøjede sit velfriserede Hoved med „Verdshighedens Tonsur" over Damens smalle og magre Haand, som han kyssede, og sagde med en lidt snøvlende Stemme: „Hvorledes, naadige Frue, De trækker Dem tilbage fra Selskabet og helliger Dem til to lykkelige, udkaarede dødelige."

Hans blege, markerede Ansigt saa saa underlig ligegyldig ud, og hans lyse, matte Øjne svævede køligt hen over Moscheles og Oberstløjtnanten.

„Ja", vedblev Damen muntert, „her er Skærsilden, som man maa igennem, før man naar ind i Paradiset. Men entre vous, kære Assessor, der inde er Faarene ikke skilt fra Bukkene."

Assessoren, som ikke syntes at have Hastværk med at hilse paa Husets Frue, tog sin Chapeau claque under Armen, tog den højre Handske af og spurgte, stadigt med samme impertinente Hovmod: „Hvem er her saa?"

„Professor Stein med Frue og Datter," forekom Moscheles, som om han dermed vilde svare Lehsen med en særegen Betoning. Det antydede: „Mennesker, som det er en sand Ære at være sammen med."

„Ja saa — han har forfærdelig borgerlige Manerer, den Stein," mente Assessoren.

„Og hans Frue da — hun er til at le sig ihjel over, en gul Atlaskeskjole med Forglemmigejer! Jeg tror ikke en Gang, at min Jomfru vilde gaa med den. Saa synes jeg dog langt bedre om Baronesse Brüel."

„Naa, hun er her ogsaa?" spurgte Kallmann med et spottende Smil. „Saa mangler Billedhugger Elters vel heller ikke, Solen og dens Planet!"

„Den mest uskyldige Stilling, man kan indtage til hinanden her i Verden. Ikke sandt, Doktor, der er noget, Atmosfære eller Æther, hvad man kalder det, imellem dem — de kommer aldrig tilsammen?" mente Oberstinden spørgende. Førend Alfred kunde svare, sagde Kallmann allerede: „Denne Planet kommer dog Solen ængstende nær. Elters ser for Resten tidt nok ud til at være „udbrændt".

Damen holdt Viften for Ansigtet og lo.

(Fortsættes.)